

Martinus

www.martinus.hu

a Szombathelyi Egyházmegye havilapja

VII. ÉVFOLYAM 9. SZÁM
2014. SZEPTEMBER • ÁRA: 150 Ft

„A család egy olyan általános, mégis különleges út, mely egyetlen és megismételhetetlen, mint ahogyan megismételhetetlen minden ember... Az ember... rendes körülmények között családban jön a világra, s mondhatjuk, hogy emberi létéhez szüksége van a családra. Ha a család hiányzik, a világra jövő személyben fájdalmas hiány támad, mely teherként kíséri egész életét.”

(Szent II. János Pál pápa)

A nevelés művészete

A család intézménye nem napjainkban éli fénykorát. Megkérdőjeleződni látszik a házasság mint egy férfi és egy nő életre szóló szövetsége, a gender-ideológia nevében megkérdőjeleződik a megszületett gyermekek neme. Azonban azt tapasztaljuk, hogy sokfelé a világban – nem csupán a szentségi házasságot védő keresztény kultúrkörben – a család továbbra is alapvető értékeket hordozó, követendő mintaként él az emberekben. Ott él a vágy bennünk az elkötelezett, értéket teremtő értelmes életre, mely legtöbbször a családi élet keretein belül, s a gyermekneveléssel valósul meg.

Az egyén életében különböző életszakaszokat különíthetünk el, melyekben különböző feladatokat kell megoldanunk. Ezekben a szakaszokban a nevelés is új és új kihívások, feladatok és örömök elé állítja a szülőket. Ismerősen csenghetnek az ún. eriksoni szakaszok. Kétéves korunkig a bizalom, az ösbizalom születik meg bennünk, viszont ha nem kapjuk meg a megfelelő támogatást és nem alakul ki megfelelő kötődés a szülőkkel, a bizalmatlanság válik uralkodó érzéssé. Kettőtől négyéves korig az autonómia elérése, majd a kezdeményezőkézség kialakítása a cél, kisiskolás korban a teljesítésre való képességünk megtapasztalása a fő, serdülőkorban az identitás megszilárdítása, fiatal felnőttkorban az intimitásra való képesség, érett felnőttkorban a generativitás, végül időskorban az addigi életünk integrálásának megteremtése a feladat. A szülők szerepe ennek a belénk oltott fejlődési folyamatnak a támogatása, egyengetése. De mégis mi az a vezérelv, amihez általánosan alkalmazkodjunk? Hogyan tudjuk helyesen szeretni a gyerekeket? Mi segíti a fejlődésüket és mi vezet az elkényeztetéshez? Azt hiszem, a nevelés művészete a szeretet lágy és kemény oldalának a helyes ötvözésében rejlik. Figyelem, keretek, szabadság.

Először is fontos, hogy a szülők jelen legyenek gyermekeik számára. Nem csupán fizikai jelenlét érték ez alatt, ami biztonságérzetet és azt a helyes kötődési mintát alakítja ki bennünk, ami a későbbiekben is képessé teszi őket kiegyensúlyozott kapcsolatok kialakítására, hanem a szerető figyelmesség is. Azt az ítéletmentes megfigyelő szeretetet, amiben nem mondjuk ki, hogy ez ilyen vagy olyan, hogy buta vagy, vagy okos vagy, hanem engedjük, hogy olyan legyen, amilyen ő valójában. Pozitív vagy negatív címkék nélkül. Mint bármilyen kapcsolatban, a szülő-gyerek kapcsolatban is ez az elfogadás segíti leginkább, hogy a gyerekek kibontakozhassanak. Ha megtapasztalják ezt az elfogadottságot és szeretett-

séget, akkor élük meg legmélyebb önazonosságukat. Ezt a figyelmet aztán természetesen kísérhetik, sőt kell is hogy kísérjék szavak. A környezetből érkező hiteles visszajelzésekől megtanulják értelmezni és megnevezni az aktuális érzelmeiket, például hogy szomorúak, vidámak vagy éppen dühösekek. Ez vezet az érzelmi differenciáltsághoz.

Természetesen a gyereknevelés nem csak ebből áll. Nyesegetni kell a vadhajtásokat, formálni az erősödő akaratumat. Ezt tehetjük egyrészt a kívánt viselkedés elismerésével, dicséretével, amelyek által azt megerősítjük bennük, vagy pedig a nem kívánt cselekvés büntetésével. Azonban jobb, ha büntetés helyett sikerül inkább a figyelem megvonásával „jutalmaznunk” a rosszalkodást, valamint a tiltásokat felszólításba fordítanunk át. Ha azt mondjuk, „Ne bántsd!”, abból először a „bántsd” jut el hozzá s csak utána a tiltása. Azonban ha azt mondjuk, „Szeretgesd meg!”, ez a felszólítás egyenesen célba ér, s így hatékonyabb is. Ezek mellett fontos tényező a keretek felállítása. Világosan lefektetett, értelmesen megalkotott korlátok szükségesek, ami szintén biztonságot ad abban, hogy meddig lehet elmenni. Így nem kell mindent a saját bőrén tapasztalva megtanulniuk. A tekintélyszemélynek való szófogadás lesz az önnevelés és az önuralom alapja.

Igazi művészet összeegyeztetni az elfogadó gyengédséget és a következetes nevelést, főleg arra is ügyelve, hogy ne a saját félelmeinket vagy frusztráltságunkat öntsük a gyerekre. Egy gyakorlati példa mintául szolgálhat különböző helyzetekhez is. Tegyük fel, hogy a kistestvér eltöri a báty játékát, ami indulatosá teszi a nagyobbik gyereket, s a kistestvér megverésével próbál elégtételt venni. Hogyan tudjuk ilyenkor is a cselekvőt elfogadni és csak a cselekvést elítélni? Talán egy ehhez hasonló válasszal: „Fiam, szeretlek téged, megértem, hogy haragszol az öcsédre, de ilyet nem csinálunk.” Ezzel megtapasztalja, hogy szeretettsége állandó, nem az aktuális cselekedeteitől függ, segít megérteni az érzést, amely aktuálisan tombol benne, és utasítást is kap a helyes cselekvésre vonatkozóan.

Ha szülőként sikerül ezt az elfogadó-következetes nevelést megvalósítani, akkor nem marad más, mint szabadon engedni, hogy akár megpróbáltatásokon és görbe vonalakon keresztül növekedhessen a kezdettől bennünk lévő jó, az élet, ami – ahogy Mustó Péter jezsuita atya mondja – sikerülni akar bennünk.

Pünkösty Mária

Martinus
a Szombathelyi Egyházmegye havilapja

Főszerkesztő: Ipacs Bence • Szerkesztők: Csuti-Mátyás Zsófia, Déri Péter, H. Pezenhófer Brigitta, Kovács József, Salamon Viktória, Teklits Tamás • Nyomdai kivitelezés: Premier Nyomda Kft. (1117 Budapest, Budafoki út 64.) • Felelős vezető: Hlinka Zsolt • Megrendelés száma: 73171/30 • 2014. augusztus • Kiadó: Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadó (9700 Szombathely, Berzsenyi Dániel tér 3.) • Telefon: 94/513-191 • E-mail: info@martinuskialdo.hu • Internet: www.martinuskialdo.hu • Felelős kiadó: Teklits Tamás igazgató • ISSN 2060-145X • Az újságban található cikkek a forrás megjelölésével szabadon felhasználhatók.

A családtervezésről dióhéjban

Szülővé azáltal válik egy házaspár, hogy házasesetükből gyermek fogan. Sokszor hallani azonban, hogy „a házasesetembe ne szóljon bele az Egyház.” Isten se szóljon bele?

Mégis, ha Istent be akarom hívni az életembe, fontos tudnom, mit mond ő nekem erről. Isten szexualitásról, házasságról, családtervezésről való gondolatát a Katolikus Egyház tanítása fogalmazza meg.

Isten úgy alkotta meg az emberi szexualitást, hogy a házastársak kölcsönös szerelmi önátadásaként létrejövő „egy test”-sége és életadó képessége (termékenysége) elválaszthatatlanul összetartoznak. Ezért nem járható út a meddő házaspároknak, hogy lombiktechnika útján jussanak gyermekhez, mivel a házastársi egyesüléstől elválasztják az életadást, a módjáról, következményeiről nem is beszélve.

A szexuális egyesülés nem csupán biológiai folyamat. A házastársak egyesülésében jelen van Isten élete és ajándékozó szeretete. Arra hivatottak, hogy egymást Isten szeretetével kölcsönösen és hűségesen szeressék. Isten életadó szeretetével meghívja a házaspárokat a szülői hivatásra, társul veszi őket az ember teremtésében. Ez azt jelenti, hogy minden egyes házaseset legyen nyitott egy új élet fogantatására. A házaspárok az esküvőn megígérik, hogy elfogadják a gyermekeket, akikkel Isten megajándékozta a házasságukat.

Lehet-e családot tervezni, vagy a házassági fogadalomhoz való hűség azt jelenti, hogy a házaspárok gyermekeik számát hagyják a véletlenre? Nem. Az Egyház azáltal, hogy a házaspárokat felelős szeretetre hívja, szülői felelősségre is hívja őket. VI. Pál pápa a *Humanae Vitae* enciklikában kijelenti: azokat kell felelős szülőkné tekintenünk, akik okos megfontolás és nagylelkű elhatározás után több gyermeket fogadnak el. Alapvető ehhez a hit, a Gondviselésbe vetett bizalom.

„Igen, de nekem már van öt gyermek, életveszélyes lenne számomra a következő, a férjem munkanélküli, elveszttem a munkahelyemet” – és még sorolhatnánk azokat a nehézségeket, amikkel manapság a házaspároknak szembe kell nézniük. A pápa felelős szülőkné mondja azokat is, akik komoly oknál fogva és megtartva az erkölcsi törvényeket, meghatározott vagy bizonytalan időre úgy döntenek, több gyermeket nem hoznak világra. A házaspároknak komoly okokkal (fizikai, pszichikai, anyagi) kell rendelkezniük ehhez, és nem mindegy, hogy ezt milyen módon teszik.

A fogamzásgátlás, vagyis az a döntés, hogy szexuális aktust kezdeményeznek, de valami mást is tesznek, hogy azt terméketlenné tegyék, nem egyeztethető össze Isten akaratával. Amikor fogamzásgátlást alkalmaznak, megcsonkítják a teljes önátadást: „a termékenységet már nem adom oda neked”. Ezáltal könnyen válhatnak a házastársak pusztán vágykielégítésük tárgyává. Ezért mond nemet az Egyház a fogamzásgátlás különféle módjaira, mint például: megszakított közösülés, mechanikus eszközök (óvszer, pesszárrium), kémiai anyagok, hüvelygolyók, hormonális fo-

gamzásgátlók használata, sterilizáció (a petevezeték lekötése, ondóvezeték átvágása). A terhesség elkerülésére a méhbe helyezett spirál nem fogamzásgátló, hanem a már megfogant élet beágyazódását gátolja meg, ezért abortív eszköz. Semmiképpen nem lehet a családtervezés eszköze a művi abortusz: a magzati élet kioltása.

A házaspárok a Teremtővel együttműködve, ezáltal megtartva az erkölcsi törvényeket alkalmazhatják a születésszabályozás természetes módjait. Ezzel kapcsolatban sok előítéletet és tévedést kell még legyőzni (nem biztonságos, naptár módszer, stb.). Tudományos alapokon ezek egyre jobbak lesznek, biztonságuk a fogamzásgátló tablettáéval azonos fokú és nincs egészségkárosító hatásuk sem, bármikor visszafordíthatóak. Egyházmegyénkben is vannak szakképzett természetes családtervezés (TCST) és Creighton-modell oktatók, akik megtanítják a női hormonális ciklus megfigyelése alapján a termékenység jeleinek rögzítését és kiértékelését. Ennek ismeretében a házaspárok aszerint, hogy akarnak-e gyermeket vagy nem, a ciklus termékeny, illetve terméketlen időszakában élhetnek házasesetet.

Rétfalvi Valéria SSS védőnő

Rövid hírek

Szerzetesi tanulmányi napokkal és ünnepi szentmisével ünnepelte fennállásának öt-századik évfordulóját a Magyar Bencés Kongregáció. Augusztus 3-án Pannonhalmán szentmisében adott hálát a magyarországi bencés közösség az elmúlt ötszáz évért.

Augusztus 6-án, Urunk színeváltozása ünnepén a pannonhalmi Szent Márton-bazilikában Várszegi Asztrik püspök, főapát pappá szentelte Gérecz Imre és Bokros Márk bencés testvéreket.

Magyarországon szolgáló szalézit szenteltek pappá Indiában. Peter Fernando, az indiai Maduráj érseke augusztus 8-án, pénteken székvárosában, a Lourdes-i Boldogasszonyról nevezett székesegyházban pappá szentelte De Rossi Raja diakónust, szalézi szerzetest, aki 2008 óta misszionáriusként Magyarországon szolgál.

A pápa augusztusi koreai látogatása rendkívüli alkalom a két megosztott nép számára. Észak- és Dél-Korea egyesítése olyan remény, amelyben az egyházi hatóságok osztoznak minden koreaival. A megosztottság ma is nyitott seb a koreaiak számára, amely halálról és kétségbeesésről szól.

Három érsek mutatott be szentmisét a megújult Mátraverebély-Szentkút főbúcsúján. Augusztus 15-én Bernard Bober kassai érsek, augusztus 16-án Orosch János nagyszombati érsek, augusztus 17-én Erdő Péter bíboros voltak az ünnepi szentmisék főcelebránsai. „A kegyhely felújítási munkáinak rendjét úgy alakítottuk ki, hogy a kegy-szobor és a liturgikus tér hétköznap is megközelíthető legyen. Gyóntatásra, szentmisebemutatására és a kegyhely megtekintéséhez minden feltétel adott” – mondta Kálmán Peregrin kegyhelyigazgató.

A HÍREK FORRÁSA: MAGYAR KURÍR

„Adj nekünk békét!”

A egész világot aggodalom fogja el, ha arra a földre gondol, ahol Urunk Jézus Krisztus földi élete során járt köztünk. Nap mint nap halljuk a hírekben, hogy a hön áhított béke nagyon messze van. Ugyanígy aggodalommal tölt el mindenkit az iraki és ukrán helyzet. Szentatyánk, Ferenc pápa is nagy figyelemmel követi az eseményeket, és fáradhatatlanul szólítja fel az egész emberiséget az imádságra, az érintetteket pedig a BÉKE megteremtésére.

Istentől kiválasztott és megszentelt az a föld, ahol hitünk nagy eseményei mentek végbe, sőt ami a legfontosabb, megváltásunk, az életünkért való váltást, ott törlesztette drága áron Isten Fia, Jézus. A legdrágább vér már kiömlött azon a helyen, nincs helye több esztelen öldöklésnek, érdekeken alapuló vérontásnak, háborúnak. Pedig életkort és civil állapotot nem kímélve az áldozatok száma egyre nő.

Nem lehet egy keresztény sem érzelmeiben közömbös a történetek iránt. Lelkiben együtt kell szenvednünk a szenvedőkkel, imádságban, börtben támogatunk kell őket, hiszen ott élő keresztény testvéreink ki vannak téve a harcok gyötrelmeinek. Irakban pedig fenn áll a veszélye annak is, hogy a kereszténység eltűnik onnan.

Ne múljon el úgy nap, hogy legalább egy rövid fohással meg ne emlékeznénk szenvedő keresztény testvéreinkről, de a nem keresztények sem érdemelnek kínzatást, ezért foglaljuk bele imánkba minden ott élő. Mind a békéseket, mind a békétleneket, hiszen azokért kell a legjobban könyörögni, akik a háború okozói, nem szenvedői. Igen nagy az ő felelősségük és bűnük a történetek miatt – Isten irgalmazzon nekik az ítélet napján!

Kovács József

EGYHÁZJOG

A korhiány akadályja

Minden nép törvényhozásában valamilyen jogi jelentősége van az életkornak, így megjelenik az a házasságjogban is, jelezve annak fontosságát. A korhiány akadályának bevezetése több szempontból is indokolt, mert annak erkölcsi, biológiai, pszichológiai, társadalmi és gazdasági következményei vannak.

Az emberi személynek, hogy gyakorolnia tudja a házasságkötés alapvető jogát, rendelkeznie kell bizonyos ítélőképességgel és megfelelő testi-lelki érettséggel, amelynek meglétét már a római jog a serdültség állapotához kötötte. Hogy azonban egy személy mikor éri el ezt az életkort, arról komoly vitákat folytattak, amelyeket Jusztiniánusz császár zárt le, amikor megtiltotta, hogy a meghatározott életkor – nők esetében 12 év, férfiak esetében 14 év – előtt házasságot kössenek.

A Katolikus Egyház átvette ezt a szabályozásmódot kisebb változtatásokkal. A hatályos jog a következőket írja a CIC 1083. kánonjában: „A férfi a betöltött tizenhatodik, a nő a betöltött tizennegyedik életéve előtt nem köthet érvényes házasságot. A püspöki konferenciának joga van magasabb életkort meghatározni a házasság megengedett megkötéséhez.”

Első olvasásra túl alacsonynak tűnik ez az életkor, és éppen ezért többen is kérték, hogy magasabb életkort határozzanak meg. Mivel egyes kultúrkörökben hamarabb szokás házasságot kötni, ezért egyetemes jog lévén, a törvényhozó nem emelte magasabbra az életkort, de lehetőséget biztosított a püspöki konferenciáknak, hogyha helyesnek látják, akkor magasabb életkort állapíthatnak meg. Hazánkban az egyetemes jogban meghatározott életkor van érvényben.

A korhiány akadályja tisztán egyházi jogi előírás. A természetjog az érvényes házasságkötéshez csak az ész elégséges használatát és megfelelő pszichikai érettséget kíván, úgy hogy a felek képesek legyenek vállalni a házassággal járó lényegi jogokat és kötelezéseket. Mivel tisztán egyházi jogi akadályról van szó, ezért csak a katolikusokat kötelezi. A korhiány akadályja nem örökös, hiszen az idő múltával megszűnik. Ez alól az akadály alól lehet felmentést kérni, amelyet a helyi ordinárius jogosult megadni.

Déri Péter

LITURGIA

A szentmise végén

A misekönyv előírásai szerint a szentmisének a pap és a ministránsok kivonulásával van vége. Szép hagyomány azonban, hogy ilyenkor még egy befejező éneket is éneklünk. Illő megvárunk ennek az éneknek a végét. Sőt, nem egyszer érdemes meghallgatnunk a kántor-organista befejező orgonajátékát. A szentmise kapcsán ugyanis ez az a pillanat, ahol igazán kibontakozhat a hangszerek királynőjének páratlan szépsége.

Padunkból kilépve térdet hajtunk – keresztvetés nélkül! Kifelé menet már nem szükséges a szenteltvízzel keresztet vetnünk. Miközben elhagyjuk a templomot, ügyeljünk arra, hogy a csendet megőrizzük. Vannak, akik még imádkozni szeretnének, őket zavarhatja bármilyen beszéd. Természetes, hogy mivel a szentmise közösségi cselekmény, örülünk a többieknek, szívesen váltunk velük néhány szót, de ezt elsősorban a templomon kívül tegyük.

Ha esetleg valami elintéznivalónk van a sekrestyében, a tabernákulum előtt elhaladva nem szükséges kifelé is, befelé is térdet hajtunk. A térdhajtás: köszöntés, és ahogyan otthon sem köszönünk egymásnak újra és újra, valahányszor elmegyünk egymás mellett, a templomban is megfelelő csak érkezéskor és távozáskor köszönteni a szentségi Jézust.

Hazafelé vagy otthon érdemes még elgondolkodni: mi maradt meg bennünk a szentmiséből? Legalább az evangéliumi szakaszra emlékezzünk, valamint egy, a szentmisehez fűződő szóra, gondolatra. Nem kell feltétlenül, hogy az a prédikációból legyen, lehet az olvasmányból, a zsoltárból, a szentleckéből vagy akár a liturgikus szövegekből. A hit hallásból van – írja Szent Pál apostol (vö. Róm 10,17).

A templomot elhagyva azt se felejtjük el, hogy az elbocsátó szavakkal nem csupán befejeződött valami, hanem küldetést is kaptunk: Jézus tanítását és szerető jóságát vigyük az emberek közé. Szépen fejezi ki ezt az egyik elbocsátó formula: „Menjetek békével, szolgáljátok Istent és embertársaitokat.”

Ipacs Bence

Gyerekhét Pákán

▲ Július 28. és augusztus 1. között rendeztek gyereket a pákai plébánián. Pingpong, fajtékók készítése, sport, kirándulás és érdekes kísérletek is szerepeltek a programban. Közösségépítő esemény is ez, mondta Kiss László plébános.

▼ Augusztus 17-én áldotta meg a felújított plébániaépületet és főteret Veres András megyéspüspök Nován. Az egyházközség, valamint az önkormányzat összefogásának és egy sikeres pályázatnak köszönhetően kerülhetett sor a munkálatokra.

Novai felújítások

Hubertus nap az Őrségben

▲ Augusztus 16-án Őrségi Vadásznapot tartottak Óriszentpéteren. 11 órakor Varga Ottó esperesplébánossal együtt koncelebrált Deján Horvath marokréti (markovci) plébános. A misén szlovén vadászok kürtjátékukkal működtek közre.

▼ Augusztus 3-án tábori misét tartottak a csehimindszenti Nagy-hegyen felállított kőkeresztnél. Védelmet kértek a helyi gazdák földjeire, gyümölcsöseire a természeti csapások ellen, valamint a bőséges termésért.

Ünnepi mise Csehimindszenten

Cserkészek Kemenessömjénben

Július 14. és 23. között tartotta a 350. számú Szent Márton Cserkészcsapat 2014. évi nagytáborát Kemenessömjénben. Szent Domonkos és a domonkos rend, valamint az I. világháború adta a tábor témáját.

Kispapok kirándulása

Augusztus 12-én került sor Veres András megyéspüspök és az egyházmegye kispapjainak közös kirándulására. Bihal Zoltán diakónus kalauzolta Celldömölk térségében és a Ság-hegyen a túrázókat.

1Úton Zarándoknap

Augusztus 16-án rendezték meg az 1Úton nemzetközi zarándoknapot, melyet a családokért ajánlottak fel. Egyházmegyénkben Celldömölkön, Vasváron és Szentgotthárdon püspöki szentmisével zárták a közös imát.

Ünnepi megemlékezés

Hűvös, borongós időben került sor Szombathelyen a Szent István-szobornál az ünnepi szentmisére, amelyen a moldvai Pusztinából érkezett kórus is énekelt. A város és a megye vezetőinek és több száz hívőnek a jelenlétében mutatta be a legszentebb áldozatot Veres András megyéspüspök. „Minden magyar ünnepe Szent István király napja” – mondta 2014. augusztus 20-i szentbeszédében Veres András. A megyésfőpásztor kiemelte: „Az ünnep irányítsa figyelmünket szívünk megújítására. Legyünk krisztusi emberekké, bölcsességgel bírókká, akik felismerik a jó és a rossz közötti különbséget”. **Molnár Péter**

Programajánló

szeptember 15. (hétfő) Egyházmegyei papi lelkinap (Szombathely, Martineum Felnőttképző Akadémia) • **szeptember 27. (szombat) 15 óra** Bértálás (Lenti, Szent Mihály-templom); 24 órás szentségimádás (Szombathely, Szent Márton-templom) • **szeptember 28. (vasárnap) 9 óra** Bértálás (Bagod, Szent István király templom); **15 óra** Bértálás (Szepetnek, Szent Órangyalok-templom) • **szeptember 29. (hétfő) 18 óra** Engesztelő est Csehimindszente (Csehimindszent, Mindenszentek-templom) • **október 3. (péntek)** Egyházmegyei papi lelkinap (Szombathely, Martineum Felnőttképző Akadémia) • **október 3-5. (péntek-vasárnap)** Lelkipásztori munkatárs képzés (Szombathely, Martineum Felnőttképző Akadémia) • **október 5. (vasárnap) 15 óra** Bértálás (Szentpéterfa, Szent Péter és Pál apostolok templom) • **október 9. (csütörtök) 18.45 óra** Szentségimádás papokért és papi hivatásokért (Szombathely, Székesegyház – Madonna-kápolna) • **október 12. (vasárnap) 10 óra** Bértálás (Sárvár, Szent László király templom); **15 óra** Bértálás (Salomvár, Szent János apostol templom) • **október 13. (hétfő) 15 óra** Szentmise Brenner János atya boldoggá avatásáért (Szentgotthárd-Zsida, Jó Pásztor kápolna)

Az új iskola alapkövének letétele

Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere jelenlétében helyezték el 2014. augusztus 11-én a Brenner iskola új épületének alapkövét. A miniszter beszédében utalt rá: az egyházi iskolákban meg van az a plusz, ami a gyerekek életre neveléséhez kell.

24 tantermes lesz az új iskolaépület, amely a szalézi rendház melletti, volt udvari területen épül, pályázati források felhasználásával. Az iskola alapterülete 8000 m², amiből a tornacsarnok több mint 1300 m². Így a mindennapos testnevelés feltételei is adottak lesznek, mondta az ünnepségen dr. Veres András megyéspüspök. A Petőfi Sándor utcai és a Hollán Ernő utcai épületekben, ahol most az alsó és felső tagozatosok, valamint a nyolcosztályos gimnázium diákjai tanulnak, csak tornaszobák vannak, így télen szinte lehetetlen a testnevelésórák megtartása. Amint a megyéspüspök elmondta: a gyerekek a 2015 őszen megnyíló iskolában olyan lehetőségeket fognak kapni, amit a mostani két épületben nem lehet számukra biztosítani.

A 24 tantermes iskolában még 11 csoportterem, valamint laborok, szertárak, öltözők kerülnek kialakításra. Emellett a felszerelés megújítására is költhet az intézmény.

Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere beszédében utalt rá: hazánkban mintegy 1000 oktatási-nevelési intézményt tartanak fenn egyházak. Ezekben 250 ezer gyermek tanul. Az állam bízik abban, hogy az egyházak ma is képesek azt a többletet megadni a diákoknak, ami az életre neveléshez szükséges. Megtanítják a gyerekeket nemesebben, erkölcsösebben, örömmel és szabadon élni. Több ezer éves pedagógiai tapasztalat segíti az egyházakat.

Dr. Veres András megyéspüspök és Balog Zoltán miniszter közösen helyezték el az időkapszulát, majd az alapkövetételre is sor került. Végül a megyéspüspök megáldotta az alapkövet és a jelenlévőket.

A Szombathelyi Egyházmegye saját forrásaiból felújítja a létesítményhez tartozó volt szalézi kollégium épületét, amelyben az iskola működéséhez szükséges termek kapnak elhelyezést. A felszabaduló Hollán Ernő utcai épületben pedig kétszobás, 40 fő befogadására alkalmas óvoda kerül kialakításra.

Molnár Péter

Egyházmegyei családtábor immár negyedszer

A Szombathelyi Egyházmegye „Család, Egyház, család-egyház” mottóval rendezte meg családjai számára immár 4. nyári táborát, ezúttal Balatonakaliban. „Ez a tábor (..) a családokat akarja erősíteni”, mert általuk „a társadalom is erősödik” – fogalmazta meg dr. Veres András megyésfőpásztor az együtt töltött hét célját.

Negyvenhét család, 105 felnőtt, 121 gyerek. Faházak, emeletes ágyak, beszökött szöcskék, eső, napsütés, közös imák, gitáros misék, táncház, vetélkedő, élő csocsó, légvár, forgózás a pingpongasztal körül. A gyerekek színes kínálatból válogathattak, és a korosztályos programok alkalmat teremtettek a közös játékokra, barátságok kialakítására. Mi, szülők pedig tartalmas és továbbgondolásra hívó előadásokon vehettünk részt, és jóleső beszélgetésekbe merültünk. A felnőtteknek szóló komolyabb programok keretében Schauer Mann János atya alapos, elemző előadást tartott a családi katekézisiről a szülőknek mint a gyermekek első hitoktatóinak. Dr. Marx Gyula nyolcgyermekes orvos a családjukban összegyűlt ta-

pasztalokat osztotta meg velünk a hit továbbadására vonatkozóan. Az életükből hozott példákkal szemléltette, hogy keresztény szülőként mely problémákkal kellett megküzdniük a gyermeknevelés során. A negyedik napon püspök atya személyes jelenlétével is érezte velünk, hogy az Egyház számára fontos a Krisztusban élő családok megerősítése. Hangsúlyozta a család-egyház evangelizáló, megszentelő feladatát és küldetését, hogy tegye láthatóvá a világban Isten országát. Kiss László atya könnyed hangvétellő, ám mégis súlyos igazságokra rávilágító előadása nyomán saját tükörképünkön kacaghattunk, majd gyermekeinket egy tanulságos bábjátékkal ajándékozta meg.

Ezen a színes, izgalmas héten megtapasztalhattuk, hogy Isten országa közöttünk van. A vidám hangulatú és tartalmas programokat kínáló tábor megszervezéséért köszönet a megyésfőpásztornak, Bodorkós Imre családreferens atyának és a Családpasztorációs Bizottság tagjainak (Melegáné Somogyi Tímea, Takóné Hoós Ildikó).

Pászner Gábor

Fotó: Pászner Gábor

Szülőnek lenni a 21. században

Bizonyára sokan ismerik az egyházmegyében a Zalaegerszegezen élő Tímár családot. Tímár János, az édesapa mindig is szívügyének tekintette a család intézményét, feleségével, Anitával hét gyermeket nevelnek. Nem mindennapi az ő történetük. Többek közt arról is kérdeztem őket, hogy milyen nagycsaládban élni, illetve milyen tanácsokkal látnák el a fiatal generációt, ha gyermeknevelésről van szó.

Hogyan ismerkedtek meg? Mindig nagycsaládot szerettek volna?

János: Az első feleségemmel mindig is az volt a tervünk, hogy négy gyermeket szeretnénk. Ő sajnos nyirokrákban meghalt 2001-ben, egyedül maradtam öt gyermekünkkel. Ebben a nehéz időszakban a barátaim – akik az Esküdtök házas közösség tagjai a mai napig –, mindenben segítettek, nagyon mellém álltak.

A Mindszenty iskolában ismertük meg egymást, ahol én már özvegyen mint a szülői munkaközösség elnöke és Anita mint az előadásért felelős pedagógus iskolabált szerveztünk. Ez volt az első közös feladat, amiben egymásra rácsodálkozhattunk. Anita valahol a szíve mélyén nagycsaládot szeretett volna, később rádöbrent, hogy meg is kapta ezt a Jóistentől, csak nem a „szokásos” módon.

Anita: Angol nyelvet tanítok a Mindszenty iskolában, és hálás vagyok a sorsnak, hogy megismertük egymást Jankóval. Kilenc éve házasodtunk össze. Az első házasságom egyházilag érvénytelenné vált, így templomi esküvőn is örök hűséget fogadhattunk egymásnak. János legkisebb gyermeke a házasságkötésünkön kilencéves volt. Közös gyermekünk pedig öt és fél éve született.

Hány évesek a gyermekek, és ki mivel foglalkozik?

Anita: A legidősebb Dániel, aki 30 éves, és jelenleg Észtorországban él, hittanárként végzett a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen. Levente 28 éves, Zeneakadémiát végzett gitár szakon, gitártanárként dolgozik Budapesten, az ötödik kerületi zeneiskolában. A fővárosban él, és úgy tűnik, hogy nem jön haza, megtalálta ott a helyét. A harmadik a sorban Gábor, aki 27 éves, és ugyancsak Budapestre került, az Emberi Erőforrások Minisztériumában kapott állást, pályázat-elbírálásokkal foglalkozik.

János: A negyedik gyermek Zsófi. Ő 24 éves, a Zeneakadémia alkotóművészet és muzikológia szakát kitüntetéses diplomával végezte el, közben kántorként is levizsgázott, sőt cukrászatot is tanult, bizonyítványát néhány héten belül kapja meg. Anita gyermeke az első házasságából Dóri, aki 19 éves, jelenleg gyógytornász hallgató a Semmelweis Egyetemen, most végezte el az első évet. Jancsi most volt 18 éves, hamarosan érettségizik. Ő is Budapestre, a Nemzeti Közszolgálati Egyetem pénzügyi nyomozói szakára készül. A legkisebb, közös gyermekünk pedig Péterke, aki 2009-ben született és a Szent Család Óvodába jár, szeptembertől nagycsoportosként.

Milyen kihívások elé állítja a szülőket a kor, amelyben élünk?

Anita: Úgy gondolom, hogy rendkívül nagy kihívások elé. Egy édesanya, aki teljes állásban dolgozik, örökös hiányérzettel küzd, hiszen meg kell felelnie otthon és a munkahelyen is, ezt pedig nem könnyű összehangolni. Sajnos ma már jobban kell féltünk a gyermekeinket, mint régen, nem érezzük azt a biztonságot, mint egykor – gondolok itt arra, hogy ma már az utcára sem merjük teljes nyugalommal kiengedni gyermekeinket. Ennek az is az oka, hogy a médiából sok negatív hír ér minket, ezért a mai szülőknél nagyobb a félelemérzet és ezzel együtt a felelősségérzet is.

János: Ez a kor mindenképpen arra tart, hogy szétzüllessze a családot, de szerintem ez már régebben kezdődött el, amikor például a kommunizmusban a lakótelepi lakásokban a konyhát olyan kicsire tervezték, hogy ne tudjanak együtt étkezni az emberek. A családunk arra például nagyon odafigyel, hogy akik itthon vagyunk, egy nap legalább egyszer együtt étkezzünk. A másik kihívás pedig a modern számítógépes technika. Az interneten a különböző oldalak azt sugallják, hogy egyedül is el lehet lenni, meg lehet oldani mindent. Sajnos elindult az elmagányosodás folyamata. Számunkra fontos a közösség, a barátságok ápolása. A mai gyerekek többsége nem kívánczik közösségbe, ez nagy kihívás lehet a szülőknél. Mi a saját gyermekeinken látjuk, hogy akiknek volt igazi közösségük, könnyebben létesítenek ma kapcsolatokat, megmaradnak a hitükben.

Miből merítenek erőt a mindennapokban?

Anita: Úgy gondolom, hogy az erőnek a hitünk mellett még sok forrása van. A mindennapokban legfőképp egymásból tudunk erőt meríteni, abból, hogy segítjük egymást. Én boldog lehetek, mert nekem a férjem sokat segít itthon is. Egy-egy gyermeki mosoly, jópofa, humoros megjegyzés szint visz a mindennapjainkba és ezért hálásak lehetünk az Úrnak.

János: Én személy szerint a szeretetből tudok erőt meríteni, abból, hogy érzem a Gondviselés szeretetét és azt, hogy nagyon szeret engem a családom.

Mitől működik jól a család?

Anita: Működési elvet nem tudok, de azért érezzük, hogy működik. Talán a Szentlélek segít tovább minket a nehezebb pillanatokban, bár mi tudattalanul vagyunk benne. Nálunk egyikünk sem túlzottan kommunikatív. Sokszor azt gondoljuk, hogy a másik tudja az adott dolgot, de nem is biztos, hogy volt róla szó, emiatt adódhatnak konfliktusok a gyermek és a szülő, illetve a házastársak között is. Egyedül talán rám jellemző a hangos szó olykor, mi általánosságban ugyanis egy csendesebb család vagyunk, de néha helyre kell tenni a dolgokat. Szerintem fontos megbeszélni a gondokat, ugyanakkor attól működik jól egy család, ha egyensúly van a megemlített, azaz a szóvá tett és az „elfelejtett” dolgok között.

János: Én tényleg nagyon keveset kommunikálok, de tudom, hogy mennyire fontos beszélni és beszélgetni. A családban fontos még magának a szeretetnek a továbbadása, a kinyilvánítása, megpróbálni mindig megelőzni a másikat a szeretetben.

Milyen egy jó szülő?

Anita: A szülő folyamatosan tanul. Én egyke voltam, hiányzott a testvér, nem igazán kaptam igazi jó szülői mintát, ezért is szerettem volna nagycsaládot. Szerintem kell, hogy

minden szülőnek meglegyenek a határozott irányelvei, amelyek szerint halad. A legfontosabb azonban az, hogy ezeket harmóniában alkalmazzák, jó, ha teljes egyetértés van a házaspár között, és így a személyes példával kiegészülve hiteles mintát kaphatnak a gyerekek.

János: Úgy gondolom, hogy szeretni kell a gyerekeket. A gyermeknevelés nagyon sok kérdést vet fel, de annyi mindenre ad választ a szeretet maga. Ha szeretem a gyermeket, akkor tudom, érzem, hogy meddig lehetek engedékeny, tudom, mire van szüksége.

Mit ajánlanának azoknak a szülőknek, akik kisgyermeket/kisgyermeket nevelnek? Milyen irányelveket kövessenek?

Anita: Fontosak az alappillérek: következetesség, fokozatosság, merjünk nemet mondani a gyermekünknek. Az ember próbál hiteles lenni. Egyszer Dóri lányunk fogalmazta meg, amikor kisebb volt: „Anyá, ti mindig egyetértetek?” Több-ször próbálkozott nála is, nálam is valamit elérni, de egymástól függetlenül is ugyanazt a választ adtuk neki. Nagyon fontos, hogy a szülők a sarkalatos kérdésekben egy húron pendüljenek. Szerencsések vagyunk, hogy mi a férjemmel általában egyformán gondolkodunk. A gyermek tudja, ha mindketten otthon vagyunk, akkor mindkét részről kell az engedély az adott dologhoz, még akkor is, ha egy mesét, egy filmet szeretne nézni. Ha egyet gondol a két szülő, akkor azt érzik a gyerekek.

János: Mindenképpen példát kell mutatni a nagyoknak és a kicsiknek is. Nem mindegy, hogy milyen nyomot hagyunk magunk után a világban. A legnagyobb gyermekeknél már látom, hogy mit tanultak tőlem, mi az, amit nagyon jól csinálnak, és tudom, hogy a családban sajátították ezt el. Én azt gondolom, hogy mindenre a szeretet a válasz. A Mindszenty iskola jelmondata Fourier Szent Péter pap, rendalapító mottója: „Mindenkinek használni, senkinek sem ártani”. Valahol ez a családban, szülőként is jó, ha a mottónk.

Azon kívül, hogy a Gondviselésre hagyatkozunk, fontos közösségben, barátokkal lenni, a Krisztusban testvérekkel egy közösséget alkotni. Az özvegységem első évét nem is tudtam volna megoldani a barátaim, a közösség nélkül, mellettem álltak mindvégig. Ezért tudom, hogy ennek mekkora értéke és jelentősége van, nekünk már 25 éve.

H. Pezenhófer Brigitta

Fogadóóra

A szülőknek olykor jó tanácsra is szüksége van a gyermekekkel kapcsolatos nevelési problémák megoldásában. Nagyon fontos, hogy gyermekeink tanítóival, tanáraival, különösen az osztályfőnökkel megfelelő, jó kapcsolatot ápoljunk, hiszen ők látják a gyereket napközben, az osztály közösségében, a tanórákon, tehát, amikor a szülő nincs a közelben. A fogadóórák, szülői értekezletek és egyéb alkalmak kiváló lehetőségek, hogy gyermekeink egyéniségéről, jó és kevésbé jó tulajdonságairól kicsit objektívebb szempontból is halljunk. Két gyakorló pedagógus, két korosztályban, két fontos nevelési helyzetet idéz fel. Olvassuk el tanácsaikat, mintha szülői értekezleten vagy fogadóórán lennénk.

Gyakran szokott gondot okozni a következő helyzet: a gyerekek este nehezen fekszenek le, reggel pedig nehezen kelnek, fáradtak, nyugösek. Ez a szülőnek is probléma, a gyerekeknek is, a pedagógusnak is.

Ennek a helyzetnek egyik lehetséges megoldási módja, hogy helyes napirendet alakítsunk ki a kisgyermek életében. Nagyon fontos, hogy mindennek meglegyen a maga ideje, rendszeressége, hiszen csak így alakítható ki az a megfelelő életritmus, amire egy iskolásnak szüksége van.

Legyen ideje játszani, olvasni, legyen meg az otthoni étkezések rendje, a lefekvés-felkelés lehetőleg ugyanabban az időben történjen a hétköznapokon. Ha mód van rá, hétvégén se legyen jelentős eltérés. Persze reggel tovább lehet lustálkodni, de a lefekvések ideje ne nyúljon bele az éjszakába. A tanítási napokon iskola után, napközi után kiadós mozgásra van szüksége a gyerekeknek, a közös családi vacsora után még olvashatnak, a kicsiknek pedig meséljenek. A mese szerepe nagyon fontos, ez segít a gyerekeknek feldolgozni a napi történéseket. Nagyon jó, ha kisebb korban olyan életmeséket hall a gyerek, ami róla szól, szinte összegzi mindazt, ami történt vele. Később már a népmeséket is szívesen hallgatják, az állatmesék nagyon jól hasz-

nálhatók a viselkedési normák elsajátítására. A mese szerepe egyébként is kiemelkedő helyet tölt be a gyerekek fejlődésében, segíti a beszéd, a beszédértés fejlődését, a gyermek szocializációját, fejlődik a képzelete, a gondolkodása. Az a mese, amely megérinti a gyerek lelkét, mert olyan problémát vet fel, ami az ő élethelyzetét is jellemzi, segít megküzdeni ezekkel a problémákkal.

Ha a gyerek várja a megszokott időben történő esti meséjét, a lefekvés is könnyebben megy, mert számára kellemes eseményhez kötődik. Addig is együtt lehet valamelyik családtagjával, ami megnyugtató a kisgyerek számára.

Mindig rémülettel tölt el bennünket, szülőket, amikor a mi aranyos, eddig szófogadó, kedves, hozzánk bújó gyermekünk hirtelen dacos, ellenséges és nem szívesen együttműködővé válik. Hát igen! Nem mi és nem is a gyerekünk a hibás, nem követett el egyikünk sem semmi rosszat – ez a serdülőkor.

Mindannyian átestünk ezen, de szülőként hajlamosak vagyunk elfelejteni a mi lázadásunkat, s megjelenik a generációs távolság, melyben mi, öregek, csupa jó szándékból irányítani akarunk.

Több mint 25 év pedagógusi tapasztalat alapján a legjobb tanács a szülőknek a TŰRELEM lehet. Nagyon-nagyon sok kell belőle, hogy legyen erőnk megbeszélni a felmerülő problémát a gyer-

mekünkkel, s megpróbáljunk ésszerű kompromisszumra jutni vele. Ha elveszítjük a türelmünket, s átme gyünk „diktátorba”, mondván, hogy *amíg az én házamban laksz, s az én kenyere met eszed, addig azt kell csinálnod, amit én mondok*”, akkor valószínű, hogy elveszítjük a legfontosabbat, ami egy szülő-gyermek kapcsolatban lehet: a BIZALMAT.

El kell érünk, s mindig kell, hogy legyen időnk arra, hogy serdülő gyermekünk panaszait, problémáit meghallgassuk! Nincs az a fontos sportközvetítés, üzleti ügy, ami azt mondathatná velünk, hogy *„bocs, kicsim, most nem érek rá”*. A serdülők érzékenyek, s legközelebb nem hozzánk fordulnak, hanem valaki más-hoz, aki meghallgatja őket és nem ítélkezik. Szerencsénktől függően ez a valaki lehet egy valóban segítőkész személy, de lehet olyan is, akit rémálmunkban sem szeretnénk viszontlátni, s teljesen eltéríti gyermekünket az eddig belénevelt keresztény értékeket képviselő értékrendjétől.

A serdülő egy összezavarodott gyerek, akinek szüksége van egy tapasztaltabb személy tanácsára. Miért ne tölthetnénk be ezt a szerepet mi, szülők? Ehhez csak szeretnünk kell a gyermekünket, s rendelkezünk kell a leghasznosabb tulajdonságokkal: a türelemmel és az empátiával. Próbáljuk ki!

Összeállította: Salamon Viktória

A 2016-os Szent Márton ünnepre készülődve

2016-ban ünnepeljük Szent Márton születésének 1700. évfordulóját. Már eddig is sok zarándok érkezett a vasi megyeszékhelyre, hogy felkeresse a szent szülőhelyét. A Szombathelyi Egyházmegye arra számít, hogy a jubileum apropót ad arra, hogy még többen jöjjenek. Éppen ezért megkezdődtek az előkészületek a zarándokok fogadására. De mire is van szükségük a látogatóknak, hogy valóban maradandó élmény legyen számukra az út? Erre kerestük a választ Maurer Péterrel, a Martineum Felnőttképző Akadémia igazgatójával, a Szent Márton Zarándokiroda vezetőjével.

Az elmúlt években sokat tettek papok, hitoktatók, szakemberek és civil szervezetek azért, hogy Szent Márton neve, élete ismerősen csengjen az emberek fülében idehaza és külföldön. Több projekt is segítette ezt: pl. a Szent Márton Zarándokút vonal kialakítása, kiadványok megjelentetése.

Kisebb-nagyobb létszámú zarándokcsoportok folyamatosan érkeztek a korábbi években és érkeznek most is. Tavaly pl. Stuttgartból 500-an keresték fel Márton szülővárosát. De jönnek kerékpáros, illetve gyalogos zarándokok is. Ők mind kéri a segítségünket kulturális és lelki programok összeállításában.

Ebben segít a Szent Márton Zarándokiroda. De hogyan?

Ez egy szolgálat. Azokat a zarándokokat segíti, akik kifejezetten Szent Márton miatt jönnek. A csoportoknak pl. szállás, ellátás, kulturális program kell. A Martineum Felnőttképző Akadémia 22 éve működik és fogad vendégeket. Ötven embert tudunk a felújított szobákban elszállásolni. A nagyobb csoportok elhelyezése gond, városi szinten is. A lelki programok összeállításában segítünk, kiadványokat tudunk biztosítani számukra, de zarándokcsomagot is összeállítunk. Ebbe a sál, kulacs, táska éppúgy beletartozik, mint az eser-

nyő és az esőkabát. Ezek hasznosak is, később pedig emlékként szolgálnak.

A Szombathelyi Egyházmegye mit tud nyújtani a zarándokoknak? Akár programként, akár látnivalóként?

A Nyugat-Európából érkezők szívesen megismerkednek a magyar kultúrával, a belföldiek pedig a szombathelyi értékekkel. Így a Szent Márton-templom, a Szent Márton Látogatóközpont kedvelt célpont, ahogy a Székesegyház is sokan megnézik. Jó lenne, ha a Püspöki Palota látogathatóvá válna. Erre is sokan kíváncsiak.

Mit kell tennünk, hogy a zarándokokat minél jobb körülmények fogadják?

Szükségesnek látom a főbb helyszínek és azok környezetének rendbetételét és rendben tartását, több kiadványra – főként idegen nyelvűekre – lesz szükség, ahogy idegen nyelvű vezetőkből is sokkal több kellene, akik kalauzolják a vendégeket.

Ezeket a vezetőket már elkezdtek kiképezni, tudtuk meg Tucziné Régvári Mariettától, a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás vezetőjétől. A szervezet tavaly 25, németül jól beszélő embert készített fel a zarándokok segítésére. Ebben a szakrális kifejezések idegen nyelven való elsajátítása éppúgy szerepelt, ahogy a szombathelyi templomok megismerése, és Szent Mártonnal is behatóan foglalkoztak. Ennyi ember persze valószínűleg nem lesz elegendő a Szombathelyi Egyházmegyébe érkező több ezer zarándok kalauzolására. Ezért ősztől, várhatóan szeptember utolsó hetében, újra indul a képzés. Az önkéntesek toborzása már megkezdődött. A német mellett francia nyelven jól beszélő idegenvezetőket igyekszik a Karitás a jubileumi évre felkészíteni – mondta a szervezet vezetője.

Molnár Péter

Egyik ismerősöm valamilyen ügyében nem tudott a plébános atyával dűlőre jutni. Azt mondta, most a püspök úrhoz fog fordulni. Én viszont úgy gondolom, nem kell egyből a legfelsőbb szinthez menni. Milyen lehetőségek vannak az ilyen ügyek rendezéséhez az Egyházban?

Minden emberi közösségben, még a legjobb családban is előfordul, hogy egy-egy kérdésben vita alakul ki a felek között. „De hát mi az igazság?!” – kérdezte Pilátus is, és éppen attól, aki egyedülként ismeri a végső összefüggéseket. Tehát a hívő ember is Jézus Krisztusnál keresse az igazságot! Ne a maga igazát, hanem az igazságot. Jézus ennek a módját is elénk tárta, és gyakorlati útmutatást adott a vitás kérdések elrendezéséhez (vö. Mt 18,15-18). Az ő módszere az ún. „lépcsős út”. A fenti kérdésben szereplő ismerősről nekem az a benyomásom, mintha inkább az „ugródeszkás” megoldást választaná. Semmiképpen sem javaslom. Tartsuk meg, amit Jézus kér, a lépcsőfokokon való szabályos lépdelést: először magunkban gondoljuk végig az adott helyzetet, de ne feldúlt lelkiállapotban! A harag mindig rossz tanácsadó. Ha higgadt fejjel is ugyanúgy megoldatlannak látjuk a kérést, négy szemközt próbáljunk egyeztetni. Ha ez sikertelennek bizonyul,

egy-két bizalmas, szavahihető személy jelenlétében folytassuk a tárgyalást. Amennyiben nem rendeződik a vita, a közösségen belül kell megoldást találni. Ez Jézus tanácsa.

Az Egyház, mint közösség, szintén többlépcsős felosztással rendelkezik. Ha a plébános és az egyik hívő között támad megoldhatatlannak tűnő vita, és az előző fokokat végigjártuk, a következő lépcső még mindig nem a megyéspüspök. Minden plébános tartozik egy-egy esperesi kerülethez, akinek a vezetője az esperes. A feljebbviteli fórum aztán a püspökség, és sorolhatnám még a pápáig tartó grádicsokat. Előfordulhat azonban, hogy néhány ügy tényleg püspöknél köt ki, és az is, hogy további lépcsők következnek. Az esetek nagy részében azonban az első fokokon rendeződik a helyzet, ha a felek készek a kompromisszumokra, és tényleg az Igazságot keresik. Ennek ellenkezőjére is van bőven példa, püspöki irodaigazgatóként sajnos nemegyszer szembesülök a rész-igazságokon alapuló vádakkal, rosszindulatú feltevésekkel, kilétüket fel nem vállaló feljelentőkkel. Ezért zárásul Péter apostol megszívlelendő jó tanácsát hadd idézzem: „Aki az életnek örülni szeretne, és jó napokat látni, az óvja nyelvét a rossztól, ajkát a hamis szótól” (1Pét 3,10).

Fekete Szabolcs Benedek

FILMAJÁNLÓ: A SZENT MARY HARANGJAI

Gondviselészerű volt, hogy erről a filmről írjak ajánlót, mivel véletlenek nincsenek. „Frappáns, szívmelengető és teljességgel elbűvölő” – írták a filmről, és bár egy 60 éve készült, fekete-fehér alkotásról van szó, amely nálunk csak magyar felirattal elérhető, mégis aktuális témát boncolgat. Szeptember hónap, új tanév, kezdődik a hitoktatás. A film egy szegény katolikus iskolában játszódik, ahol a nővérek azért harcolnak, hogy megmentésük az anyagi gondokkal küzdő intézményt. Idő közben új iskolalelkészt is kapnak O'Malley atya (Bing Crosby) személyében. Benedict nővér (Ingrid Bergman), az iskola igazgatója és az iskolalelkész együtt próbálják megoldani a tanév során felmerülő problémákat. Amikor például egy nap az udvaron összevesznek a tanulók, a nővér elbocsátást helyez kilátásba a diákoknak, míg O'Malley atya így reagál: „Mi nem pedagógusok vagyunk, nővér? Ahelyett, hogy elküldjük, javítsunk rajtuk egy kicsit.” Annak ellenére, hogy gyakran különbözik a véleményük, mindketten megmutatják, hogy mennyire fontos a személyre szabott hitre nevelés. A gyerekek oktatása-nevelése mellett az iskola megmentéséért is fáradozniuk kell. A nővérek imádkoznak az új iskolaépületért, az atya pedig sokszor közbenjár egy dúsgazdag üzletbernél, akit sikerül rádobbentenie arra, hogy „nagyobb boldogság adni, mint kapni” (ApCsel 20,35b), s így végül megmentik az iskolát. A film végén megmutatkozik az atya és a nővér barátsága, amit az őszinteség munkált ki.

Szakál Szilárd

Szombathelyről Budatéténybe

Az Isteni Ige Társaságának tagjai – közismert nevükön a verbiták – már régóta jelen vannak a Szombathelyi Egyházmegye plébániáin. Az idősebb atyák kiegészítő lelkész-ként, míg az elmúlt évben ketten már kápláni minőségben szolgáltak, augusztus 1-jétől pedig a vasvári plébániát is átvette a rend. A szombathely-szöllősi és szentkirályi plébániáktól ebben a hónapban köszön el P. Marciszkiewicz Tomasz SVD káplán atya.

Egy lengyel verbita szerzetes hogyan kerül Magyarországra?

Kisapap koromban valamelyik távoli országban szerettem volna szolgálni, ám a lengyelországi szemináriumban volt egy magyar évfolyamtársam, akivel beszélgetve végül is arra jutottam, hogy Európában maradnék, olyan országban, ahol nagy paphiány van. Így az örökfogadalmam előtt három helyet jelöltem meg kérelmemben: Magyarországot, Csehországot és Németországot. Elöljáróim úgy döntöttek, hogy Magyarországra kerülök.

A papszentelésre azonban még Lengyelországban került sor.

Igen, 2012. május 6-án szenteltek pappá, Pieniężnoban, szülővárosom közelében. Utána, augusztus végén kerültem Magyarországra, a budapesti Názaret Misszióházba, majd elkezdtem a Balassi Intézetben magyarul tanulni. Először nagyon furcsa volt a magyar nyelv, nem is hittem, hogy ezt egyáltalán meg lehet tanulni.

A magyar nyelv nehézségeinek leküzdése után hamarosan beleszöppent egy plébánia életébe. Hogyan emlékszik vissza a kezdeti időkre?

Amikor előjáróm közölte, hogy 10 hónap nyelvtanulás után megkezdem életem első plébániai szolgálatát, örültem, de kicsit féltem is. Tartottam tőle, hogy nem fognak megérteni, különösen is a szertartások (esküvő, temetés, stb.) kapcsán. Félelmeim azonban hamar eloszlottak, mindenki nagyon kedvesen fogadott: plébánosom, Fekete Szabolcs Benedek atya, édesapja, Sándor bácsi, a szociális testvérek, hívek és gyerekek egyaránt. Mindenütt örültek nekem, köszöntöttek az utcán, senki sem panaszkodott a nyelvtudásom miatt, amit itt is bővítettem: bejártam az iskolai hittanórákra, hogy a vallásos kifejezéseket – amelyek a nyelvtanításból kimaradtak – elsajátítsam, sőt egy idő után már magam is tanítottam.

Mi az, ami különösen is megérintette szombathelyi szolgálata során?

Nagyon tetszettek a nagybójtai stációs szentmisék, melyek alkalmával megismerhettem Szombathely valamennyi templomát, együtt imádkozhattunk püspök atyával, a papsággal és a hívekkel. Annak is örültem, hogy nemcsak Szöllősen, hanem Szentkirályon is szolgálhattam, ami Szombathely külvárosa, más mentalitással, ám ott is nagyon barátságos em-

berekkel találkoztam. Végül pedig a magyarok Mária-tiszteletét említeném meg. A szentkirályi fatimai szentmisék és körmenetek különösen is a szívemhez nőttek.

„Lengyel, magyar két jó barát.” Sok a közös vonás a két nép történelmében. De hasonlítunk-e a hétköznapiakban is?

Azt vettem észre, hogy a magyarok szeretnek nosztalgizálni, és igen érzékenyek, érzelműek, könnyen meghatódnak. A lengyelek nem ilyenek. Aztán a lengyelekkel ellentétben, a magyarok, mikor együtt vannak, szeretnek tevékenykedni: játszani, sportolni, kézimunkázni. A lengyel és a magyar étkezési kultúra is igen eltér egymástól, ám én nagyon megszerettem a magyar konyhát.

A szerzetesek alapvetően közösségekben élnek. Tudta tartani a kapcsolatot rendtársaival?

Igen, minden héten ellátogattam a kőszegi Szent Imre Misszióházba, de nálam is járt a tartományfőnököm, az atyák, kisapapok, sőt Rómából a Generális Tanács egyik tagja is felkeresett, mivel én voltam az első szombathelyi verbita káplán. Mindenki, aki itt volt, nagy meglepedettségrel távozott. A nyár folyamán többször is voltam a missziós táborokban, Kőszegen, az egyik csoport pedig Szöllőse is eljött. Tete Remis SVD atyával – aki a körmendi plébánián szolgált káplánként – ugyancsak tartottuk a kapcsolatot, még lelki napot is vezettünk együtt.

Most visszakerül a budatétényi rendházba. Mi lesz ott a feladata?

Egy verbita ifjúsági- és gyermekcentrum létrehozása a terünk, melynek célja a hivatások gondozása, és ennek a korosztálynak bevonása az Egyház életébe, nemcsak Magyarországon, hanem a határokon túli magyaroknál is. Emellett a rend internetes honlapjának is felelőse leszek.

Ipacs Bence

GYŰJTÉS

a Székesegyház Jubileumi Évi kapuzatára

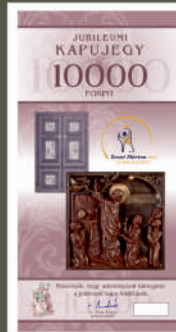
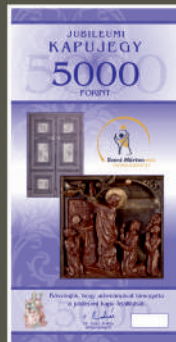
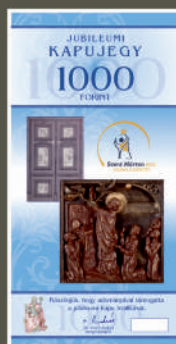
A 2016-os esztendő mindannyiunk számára kiemelkedő jelentőségű év lesz Szent Márton születésének 1700. évfordulója alkalmából.

Úgy gondoljuk, hogy az egyházmegye területén élő valamennyi hívő és nemhívő számára fontos, hogy sajátjának érezhesse ezt az ünnepi évet. Ennek egyik kifejezési módja, hogy a Székesegyház kapujának ünnepi bronz borításához önkéntes adományaikkal járulhatnak hozzá. Az így összegyűlt összegből valósul meg **Veres Gábor** művész úr Szent Márton életének egyes eseményeit ábrázoló alkotása.

Az adományozóknak 1.000 Ft, 2.000 Ft, 5.000 Ft és 10.000 Ft-nak megfelelő ún. Jubileumi kapujegy adunk emlékül. A felajánlásokat Szombat-helyen, a Püspöki Hivatalban, a Sala Terrenában és Martinus Könyvesboltban lehet megtenni.

Akik a plébániákon keresztül adakoznak, azok számára a plébániákon keresztül fogjuk az emlék kapujegyet utólag megküldeni. A támogatási akció **2014. november 11-éig**, Szent Márton ünnepéig tart. Bízom benne, hogy sokan fognak élni az emlékállítás ezen lehetőségével!

+
Dr. Veres András
megyéspüspök

A Szentatya szeptember havi imaszándékai

Általános szándék (Értelmi fogyatékosok): Hogy az értelmi fogyatékosok megkapják azt a szeretetet és segítséget, amelyre a méltóságteljes élethez szükségük van.

Missziós szándék (Szegények szolgálata): Hogy a keresztények, Isten szavától ihletve, elkötelezzék magukat a szegényeknek és a szenvedőknek nyújtandó segítségben.

Nyári képeslap

*A Balaton északi partján,
a Vas megyei nyaralók
közében kedvelt üdülőhelyen,
Balatonszepezden található
egy kevesek által ismert
Mindszenty-emlékhely.
A márványtábla tanúsága
szerint egy évtizeden át
többször pihent itt
Magyarország későbbi
hercegprímása.*

*A táblát a Dózsa György
utca 53. alatt egy takaros
nyaraló falán láthatjuk.*

EBBEN A HÁZBAN NYARALT
TÖBB ALKALOMMAL 1930 ÉS 1940
KÖZÖTT PEHM JÓZSEF A KÉSŐBBI
MINDSZENTY JÓZSEF HERCEGPRÍMÁS,
BÍBOROS

Balatonszepezd

Humor

– Nálatok nincs ébresztőóra? – kérdezi a tanár az elkéső tanulótlól.
– De van, csak mindig olyankor csörög, amikor én még alszom.

♦ ♦ ♦

– Miért az ablakon keresztül jársz be a házba?
– Anya azt mondta, hogy ha rossz jegyet kapok, át ne lépjem a küszöböt.

♦ ♦ ♦

– Hogy hívják a német jegesmácit?
– Dermedve.